

ПРИСЖДАТА НА ЗЛАТОУСТА

(Народна приказка)

Това било преди около 1500 години. Тогава въ Цариградъ архиепископъ билъ Св. Иванъ Златоустъ.

Единъ селянинъ, отъ едно близко до Цариградъ село, продалъ нива на свой съселянинъ. Купувачътъ отишълъ на нивата да я оре; оралъ, оралъ и изоралъ единъ казанъ съ жълтици. Той отишелъ при продавача и му казалъ:

— Побратиме, изорахъ на нивата, която ми продаде, единъ казанъ жълтици; ела да си ги вземешъ, защото сж твои.

— Тия пари не сж мои, казалъ продавачътъ, — ти си ги изоралъ, трѣбва ти да ги вземешъ.

— Не сж мои! Азъ купихъ отъ тебе нивата, а не

и паритѣ, тѣ сж твои, иди да си ги вземешъ.

— Побратиме, азъ съмъ ти продалъ нивата и всичко, което е по нея, камъни ли е, земя ли е, пари ли е, всичко е твое, азъ не се мѣся вече въ тази нива.

Така тѣ се препирали дълго. Единиятъ викалъ: твои сж, другиятъ: не сж мои. Не могли да се погодятъ. Решили да идатъ при Св. Ивана Златоуста и той да отсужи на кого сж паритѣ.

Когато отишли при светеца, купувачътъ се поклонилъ до земята и рекълъ:

— Купихъ отъ този човѣкъ една нива и като отидохъ да я ора, изорахъ въ нея единъ казанъ съ жълтици. Сега го карамъ да иде

